

80 Pièce
INDO-CHINOIS
711

歌新花月

NGUYỆT HOA TÂN CA

XUẤT BẢN TẠI :

LIỄU-VĂN HIỆU

HANOI - 85, Phố Hàng Gai, 85 — HANOI

IN LẦN THỨ TƯ

Người xuất-bản giữ bản quyền

Giá bán : 0\$25

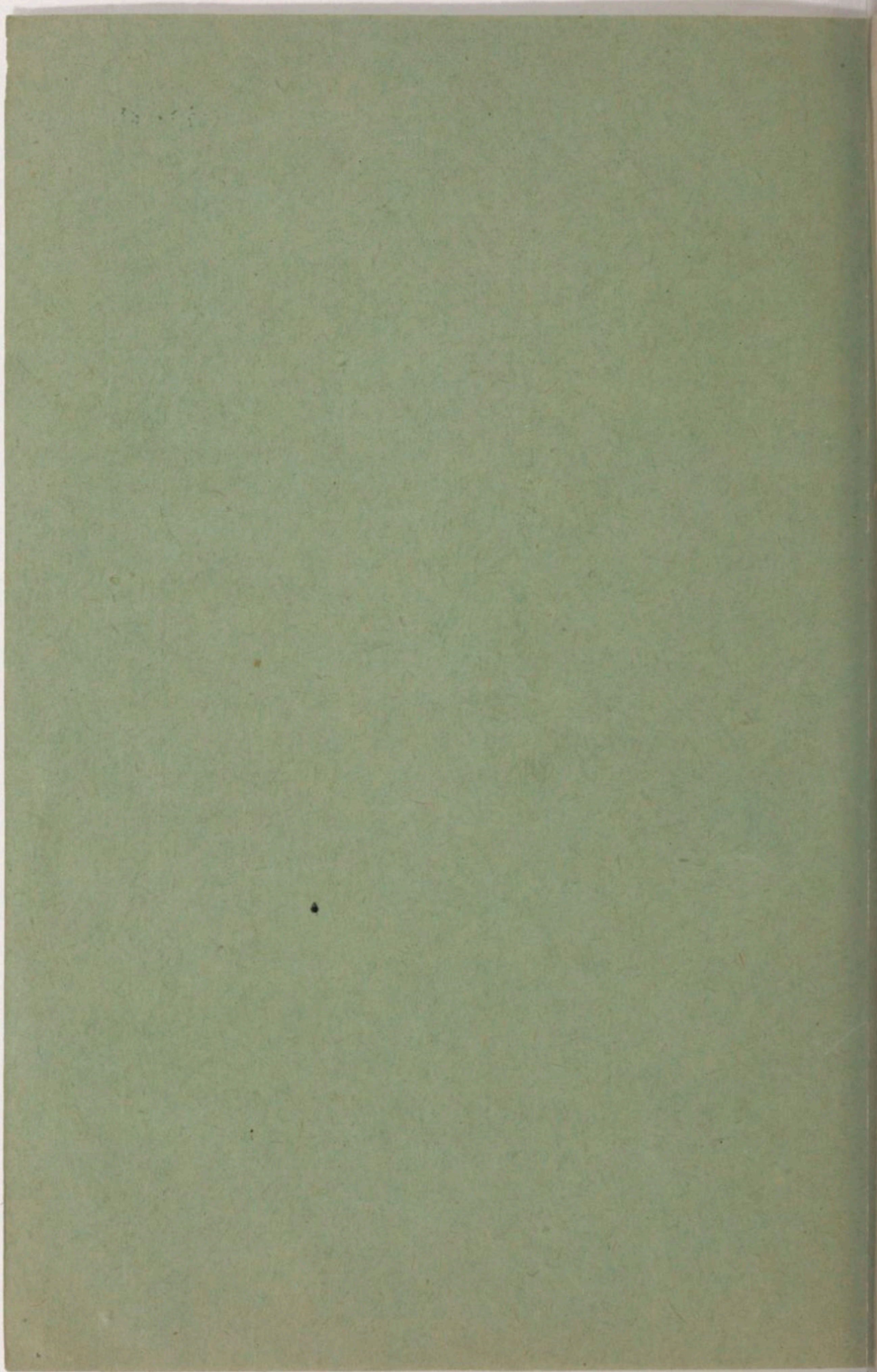

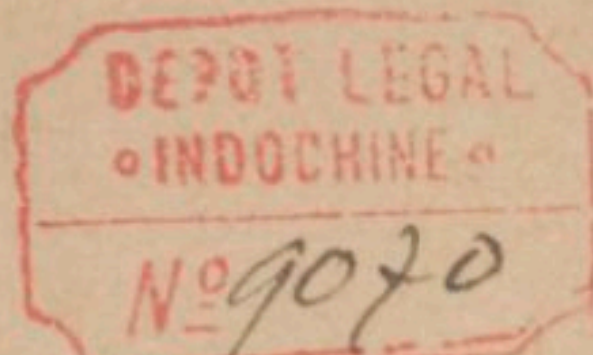
1928

IN TẠI NHÀ IN THỤY-KÝ

98, Phố Hàng Gai

HANOI

NGUYỆT HOA TÂN CA

Nam. — Thanh nhân mở tiệc xường ca để cho nam nữ vào ra chơi bời, trước là ta thử đi chơi sau xem tri-kỷ định nhờ làm sao, thoát tiên chơi ở Thành phao, sau thời Phủ-lạng thanh tao tự tình, dờ ra chơi ở Bắc-Ninh, trăm năm ghi tạc chữ tình từ đây, lúc đi đã hỏi mẹ thầy, tỉnh Nam tỉnh Thái Sơn-tây Phủ-dinh, thế là phỉ nguyên ba sinh. Yêu nhau ta mấy đủ mình đi chơi.

Nữ. — Nói nhờ thời nhớ lấy nhờ, đừng như con bướm đậu rồi lại bay, em còn phải hỏi mẹ thầy, mẹ thầy dù thuận em thời đi chơi, người một nơi hỏi một nơi, đôi ta thử quyết đi chơi mấy tình, đôi ta vừa lúc đương sinh, đủ nhau cho đến Cao-bình Thái-nguyên, thế là nguyên đã phỉ nguyên đôi ta hạnh ngộ là duyên đá vàng, duyên kim cải nghĩa phượng loan, sắt cầm muốn hợp tạo đoan một nhà, thế là phỉ nguyên đôi ta, thử lên tróm hỏi giảng già làm sao, giảng già xem nói thế nào rồi ra sẽ mượn tơ đào se giấy.

Nam. — Tình về tình hãy ở đây. để tình về mượn lấy giấy Xích-Thắng, sự tình không tỏ bày chẳng ? mà còn do dấn nói năng dè chừng, chẳng biết thời dùng, thà rằng chẳng biết thời dùng, biết ra thêm để cho lòng sầu riêng. xích thắng này biết có thiêng, hay là lại để một bên bận lòng. cho nên cũng muốn đeo bông, biết rằng có được thực lòng hay không ? nên ra cũng chẳng quản công, không

nên thì chớ lòng đừng hồ nghi.

Nữ. — Ấy là nghĩa thăm tình ghi, gặp đây cũng muốn kết nghi trăm năm, chàng đừng gió bắc mưa cầm, cho cam tình tự tri âm mấy chàng, có nên thời khỏi bể bàng, chứng minh có đức thiên nhan trên đầu, bác mẹ nào đã biết đâu, mà ta giám quyết tha mầu nguyệt hoa, có yêu xin đến tận nhà, để thầy mẹ biết chuyện đã mấy xong.

Nam. — Xin đừng nay nhớ mai mong, đôi ta ghi tạc chữ đồng từ đây, giăng giăng gió gió mây mây, dẫu sao cũng nhớ ở đây tự tình, xin đừng ngảnh mặt làm thinh, trăm năm phỉ nguyện chỉ mình với ta, đôi bên bác mẹ thời già, thời em nghĩ ngợi tính ra thế nào, xưa kia những mạn cùng đào, kia như Lưu-Nguyễn lạc vào thiên thai, há động trần ai, duyên giới há động trần ai, chỉ mong quốc sắc thiên tài là hơn, tấm lòng mừng rỡ như sơn, nghĩ sao cho khỏi được cơn buồn rầu, xưa kia ai biết ai đâu, bởi chung diếu thuốc miếng dầu nên quen.

Nữ. — Chẳng biết mấy phen, đi chơi chẳng biết mấy phen, tỉnh nào cũng phải là quen mấy chàng, ví rú ăn ở dọc ngang, chứng minh có đức thiên nhan trên đầu, dù chàng nghĩ ngợi đâu đâu, xin chàng đừng ở ra mầu như ai, em khóa em cài. cửa kia em khóa em cài, phòng đào khuya sớm chẳng ai tự tình.

Nam. — Đã nguyện ba sinh, nhớ nhời đã nguyện ba sinh. để anh thử họa cho mình mấy câu, gán bó bấy lâu, kể đã gán bó bấy lâu, khi tàu lúc bộ đâu đâu anh cũng tường, họa gió họa xương bây giờ

anh họa gió họa sương, dù sương dù gió mùa xuân là thường, kể nỗi đoạn trường, biết bao kể nỗi đoạn trường, kể như mùa hạ gió sương cũng lạnh, mùa thu gió mát giăng thanh, chứ đêm trường sương lạnh thì mình biết không ? kể tuyết mùa đông, chứ bây giờ kể tuyết mùa đông, chẳng sương cũng lạnh như đồng mình ơi, gió sương anh cũng họa rồi, nắng mưa em họa mấy nhời xem sao ?

Nữ. — Giấy ước mai ao, những là giấy ước mai ao, để em thử họa thấp cao ân cần, tình nhân ơi, hỡi tình nhân, lại đây tình họa nắng xuân nắng hè, nắng xuân rồi lại nắng hè, nắng thu rồi lại gió về nắng đông, sáng ngày nắng đỏ hồng hồng, nắng qua giờ mảo nắng trong giờ thìn, giờ tị lừng lững nắng lên, bước sang giờ ngọ nắng trên đỉnh đầu, thế là em kể mọi câu, giờ nào nắng ấy tình đầu chàng ơi, nắng thời em đã họa rồi, mưa đầu chàng họa mấy nhời kéo chưa ?

Nam, — Đã rõ hay chưa, mình ơi đã rõ hay chưa, để anh thử họa bài mưa cho tường, cái lúc mưa thường kể từ cái lúc mưa thường, mưa bay mưa bụi ướt đường mưa xa, mưa từ trong Quảng mưa ra, mưa khắp thiên-hạ mưa ra Hải-Phòng hạt mưa trong thật là trong, mưa khắp Hải-Phòng mưa cả mọi nơi, chính ở trên giới, hạt mưa chính ở trên giới ! mưa xuống hạ giới là nơi cõi trần, là tiết mùa xuân, tháng riêng là tiết mùa xuân, cây khô lầy lộc thanh tân rườm rà, ắt chẳng mưa qua, mùa hè ắt chẳng mưa qua, những cơn mưa ấy ắt là sang

thu, ai muốn ngao du, mưa đông ai muốn ngao du, bốn mùa mưa ấy, chỉ mùa thu mát giời, mưa thời anh đã họa rồi, trên giời em họa mấy nhời xem sao?

Nữ — Đất thấp giời cao, ở đây đất thấp giời cao, ngọn đèn - ánh tỏ hơn sao trên giời, em mới họa giời, bây giờ em mới họa giời, để cho tri-kỷ biết người tài hoa. đôi lứa chúng ta, thế là đôi lứa chúng ta, ở đời thế là thực cũng duyên giời, thời em kể hết trên giời mọi nơi, trên giời có lửa chàng ơi, có mưa có nắng cho người ta mong, trên giời có vua Thần-nông, lại có chú cuội ngồi trong giăng già, tua-rua trên bốn dưới ba, nhị thập bát tú gọi là khéo sinh, sao hôm thì mọc một mình, sao mai về sáng ra tình say sưa, thì mọc chơ chơ, sao vượt thì mọc chơ chơ, sao tỏ chẳng có sao mờ thì không trên giời em đã họa xong, đất đâu anh họa kéo lòng hồ nghi.

Nam — Anh bước ra đi, bây giờ anh bước ra đi, giời kia em họa đất thì phần anh, kể từ cái đất tỉnh thành, kinh-đô vua ở dành dành mình ơi, chả tin mình thử đi chơi, vào đến tỉnh Nghệ đất thời cửu-long, những là nay nhớ mai mong. Tua-ran đất ấy là trong quê nhà. bây giờ thời anh mới dờ ra, Hà-nam Hà-tĩnh anh đã tới nơi, vậy nên anh hỏi một nhời, Nam-dịnh tỉnh ấy em thời biết chăng? kể từ thanh khí nhẽ hăng, giời cao bao thước đất bằng bấy nhiêu, còn như đất ở xuân kiều, nói rằng chân phúc bao nhiêu hỡi nàng, dờ về tới đất cầm giàng, vũ-hồn đất ấy quan sang mấy đời, địa lý xem

chơi, nói rằng những đất ở nơi Thanh-Hà, bây giờ mình đã biết ta. nói rằng cái đất Thanh-Hà sứ Đông chả tin mình đứng mình trông, anh nay họa đất đã thông một vắn, thực là nên nghĩa tấn tần. giờ đất soay vắn cũng đã nên đôi, đất kia thời anh đã họa rồi, họa cây họa cối cho tôi bằng lòng.

Nữ. — Từ đức tam tông, kể từ từ đức tam tông, họa cây cối thụ đôi lòng cùng nghe, thông kia cả gió sè sè, cúc vàng hoa nở chàng nghe cho tường, trúc kia đóng cũng phi phương, kia như mai nở còn dương đợi chờ, những là ra thẩn vào thơ, đợi chàng quân tử bao giờ hợp duyên, người tiên sánh mấy bạn tiên, đề cho quân tử sánh duyên má đào, kéo còn tơ tưởng ước ao, bây giờ chàng nghĩ làm sao hỡi chàng, thông mai cúc chúc rõ ràng, bây giờ điều thước thì chàng họa xem ?

Nam. — Nói thật cùng em, kia con chim điều đến xem cây tùng này như cái cánh phũ dung, phượng-hoàng cũng đã tới cùng nàng ơ, mùa xuân con nhận bay chơi, tới vườn cúc chúc vậy thời xem sao, kể từ thương nhớ siết bao, đề cho con yềng nó nói thế nào cũng nghe, họa-mi vũ cánh sập sòe, sơn-ca nhẩy nhót cành tre trong lồng, chả có tin thời em đứng em trông, kia con chim vẹt dậu vòng trần ai, kia như liễu-tiểu hót giai, đề cho con sáo đứng cành mai đợi chờ, bồ các đương đứng thẩn thơ còn như chú quạ đợi chờ bên sông, kể đã đến con bồ-nông, nói rằng bay khỏe tới sông vắn-hà, còn như mai điều chúng ta, chỉ thế sơn

hải đôi nhà yến anh, mai điều đã họa dành dành, bây giờ thương nhớ cho anh xem nào ?

Nữ. — Một thương quân tử tài cao, đề em thực nữ má đào long đong, cầu ô ba dịp thông dong, thương chàng tri kỷ những mong cùng chờ, hai thương ăn nói văn võ, đề cho em nhớ em chờ năm canh, ba thương tưởng đã thập thành, bốn thương quân tử nổi danh trên đời, năm thương tính cũng thích chơi, sáu thương em ngỏ một nhời vân vi, bảy thương chàng phải ra đi, tám thương hội ngộ một khi hồi chàng, chín thương trong nghĩa loan vàng, mười thương kỳ ngộ chỉ chàng mấy em. Ấy là em kể rành rành, nhớ đâu anh họa cho em xem nào ?

Nam — Non quý thanh cao, nhớ từ non quý thanh cao, lòng đây tưởng đấy biết bao công trình, một nhớ trong đạo gia đình, tưởng tơ tơ tưởng duyên mình biết bao, hai nhớ trong dạ lao đao, biết rằng có gặp tài cao chẳng là, ba nhớ duyên phận đôi ta, đề anh sẽ mượn giăng giả se giấy, bốn nhớ là đây cùng đây, năm nhớ anh mượn một giây xích thẳng, sáu nhớ tơ tưởng anh chẳng, bởi vì có sợi xích thẳng nên duyên, bảy nhớ thực nữ thuyền duyên, tám nhớ anh kết lương duyên châu trần, chín nhớ tấn đã hợp tần, thuyền duyên quân tử giao lân một nhà, mười nhớ duyên phận đôi ta, thời xin hợp một nhà chúc mai.

Nữ. — Nghĩ rằng chẳng phải là ai, nhớ thương cũng đã tài giai anh hùng, hạnh ngộ tương phùng

bây giờ bạnh ngô tương phùng, bõ ngày ao ước trông mong đợi chờ, những là ra ngăn vào ngo đảo đông phảng phất đợi chờ gió xuân, tình cờ gặp khách cố nhân, nhưng còn e ấp chứa xuân ở nhà, cho nên chẳng dám nói ra, sự này bởi tại giảng già xui nên, xin chàng giải tỏ căn nguyên, cho cam công kẻ tần phiến tới đây, thương nhớ hghĩ cũng là may, những nhờ tri-kỷ chàng hay chẳng chàng, nghĩ rằng trong nghĩa loan sàng tìm đòi các tỉnh thì chàng kể ra ?

Nam — Có lạ gì ta, tìm đòi khắp hết gần sa hởi mình, trăm năm vì một chữ tình, cho nên anh phải tìm nàng long đông, thoát tiên tìm ở Hải-phòng sao cho thấy mặt thì lòng mấy cam, chỉ lo kẻ Bắc người Nam, sao cho gặp gỡ mấy an tâm lòng, cũng vì chót đã đeo bông, tìm hết xứ bắc xứ đông xứ đoài, đường trong cho chi đường ngoài. Quảng-bình quảng-trị nào ai thấy mình, tìm khắp địa phủ thiên đình, tìm đâu cũng chẳng thấy mình nơi nao, cho nên trong gia lao đao, mời ông thầy thiếp một tao tìm nàng, người ở dương dan, thực là người ở dương dan, bây giờ thiếp xuống tìm nàng nàng ơi, cửa ngục thứ nhất anh đã tìm rồi, chỉ thấy những người mặt ngựa đầu châu, tìm em cũng chẳng thấy đâu, bây giờ anh mới sang hầu chàng hai trông lên gác phượng lầu đài chàng hai lại hỏi rằng người đi đâu, tìm em chẳng thấy đâu đâu, giờ về dương thể sông dâu đợi chờ, tối qua anh đứng vắn vơ chắc rằng chỉ đợi chỉ chờ ở đây, bây giờ đàn đã

hợp giây, thì nàng nói lại câu này làm sao ?

Nữ — Thanh quý non cao, nói ra thanh quý non cao, chẳng qua số phận mà đào long đong, trước kia em ở Hải-phòng, mà anh chẳng biết đèo bông tim dâu, chẳng nói trong gia ầu sâu, để thương để nhớ cho nhau bấy chầy, chẳng nói anh chẳng có hay, chẳng qua số phận cũng vì tay sích-thắng, trước kia đã nguyện bóng giăng, bấy lâu chẳng nói dãi dẳng cùng tôi, hay là phận ằm duyên ỏi, mà chàng nỡ bỏ thiếp tôi một mình, biết đâu chàng lên thiên đình, lại xuống âm-phủ tự linh mấy ai, tưởng rằng quốc sắc thiên tài, bụng chàng ăn ở chẳng ai sánh vừa, bây giờ gặp hội mấy mưa thanh nhân tôi sẽ liệu thừa mấy nhời, những là tình thích ăn chơi, mượn con nhận bạch đem thơ cho chàng, trong thơ có mấy chữ vàng, ai ngờ mà lại gặp chàng ở đây.

Nam — Mấy bức tờ mây, thư này mấy bức tờ mây, mở ra xem thấy được ngay nhời nàng, đem qua ngồi tựa nhà vàng, quan sơn cách trở thì nàng biết chẳng ? khuất bóng giăng lòng còn chờ đợi, sợi sích thắng đã buộc nhân duyên, có khi ngồi tựa tây hiên, thấy nàng thảo bức thư tiên tạn từ, cho nên mượn bút phục thư, để mà đưa lại cứ như một lòng, thanh nhân thảo bức thư phong để cho nàng biết kéo lòng hồ nghi, ấy là nghĩa thăm tình ghi để cho thực nữ sánh nghi anh hùng, duyên tần cầu nghĩa tương phùog, trăm năm xin tạc chữ vàng từ đây, người yêu diệu khách cung mây, dòng đào

tây liễu sum vầy tốt tươi, xin em ghi tạc lấy nhời
để anh thu sắp một bài cho xong, bấy nay đèn
sách văn phòng, mười nguyên ghi tạc chữ đồng
chớ khuấy, tâm tình giải tỏ hôm nay, xin chàng
đừng nghĩ nước mây mọi đường, một mai nên đạo
cương thường để cho bốn bề giao hoan một nhà, ấy
là duyên nợ đôi ta tình thư đã tỏ nàng đã được hay

Nữ giả nhời — Tâm tình tả bức thư tiên, để
chàng được biết rằng từ nhớ thương, nhớ thương
mãi đôi đường đắp đôi, khúc ruột tâm bối đối vô
tơ, kể từ gặp gỡ đến giờ bấy nay thiếp vẫn ngẩn ngơ
vì chàng, vì chàng châu lệ đôi hàng, vì chàng nên
nỗi đá vàng ngẩn ngơ, lời nguyên ước tận từ sau
trước, thiếp một lòng đã tạc vàng ghi, trăm năm trọn
đạo xương tủy, mặc chàng lo liệu thiếp thì cậy ơn
thor Quyên-nhĩ về phần thuở trước, thiếp dám xin
ghi tạc một lòng, còn như bực thượng tang trung,
mặc người giảng gió mặc lòng thế gian, thiếp nay
đã nguyên cùng chàng, dầu mà nát đá phai vàng
dám quên, thiếp xin chàng mười thương chàng
nhớ, thiếp khuyên chàng đừng chớ có khuấy, xin
đừng ra gia nước mây, sao cho bốn bề sum vầy
một đôi, đừng hiềm viễn vọng xa khơi, để cho
loan phượng thanh thoi một nhà, thế là duyên
sự đôi ta xin chàng phục bút thiếp hòa được hay.

Nam giả nhời — Bút huê thảo văn tiên một bức,
gửi cho người tri thực nghĩ sao, khách từ tới chốn
động đào, quyết đem chỉ thắm mà trao tơ hồng,
sợ khi bướm chẳng chiều ong. bạn lòng thiếu nữ

uồng công anh-hùng, duyên dải cầu nghĩa tương phùng, trăm năm ghi tạc chữ đồng từ đây, người yêu điệu khách cung mây, dòng đào tây liễu sum vầy tốt tươi, khuyên em ghi tạc lấy lời, để anh thu xếp một bài cho xong, ngộ còn kẻ bắc người đông sắt son ghi nhớ chữ đồng từ đây, sự tình chưa tỏ ai hay, mối tình giải tỏ hôm nay một lời, đôi ta duyên phận bởi giờ, khuyên em ghi tạc lấy lời đừng quên một mai duyên được bén duyên, tề gia muôn việc thay quyền đỡ anh, mấy lời gấn bó chân tình, xin em nhớ để bên mình chớ khuây.

Nam. — Mừng nay thiên hạ thái hòa, anh đổ em giảng mới là tri âm, như ai khéo gảy đàn cầm, nước cờ ai đánh dưới trần gian thua, ai mà tài đặt ra thơ, ai mà rượu chín mười vò không say, em mà giảng hết anh hay, thì anh kéo nhẫn đeo tay cho nàng.

Nữ. — Em mừng thiên-hạ thái hòa, anh đổ em dăng mấy là tri-âm, Bá-nha khéo gảy đàn cầm, cờ vua Đế Thích dưới trần gian thua. Lý-Bạch tài đặt ra thơ. Lưu-Linh rượu chín mười vò không say, em đã dăng hết anh hay, thì anh đưa cái nhẫn này em đeo.

Nam — Nay mừng thiên hạ thái bình, lại hỏi đến tích từ linh rõ ràng, nào ai có đôi rồng vàng, công trình nuôi nấng thì nàng giảng ra, nào ai long mã phù hà, thủy hoạch bát quái mới là tài năng.

Nữ. — Đạt vũ thần quý phụ văn, cửu chủ phép ấy tinh văn như y. Đế-tuấn phượng-hoàng lai nghi gảy đàn trăm khúc ca thi hai bài. tôi mà giảng được mấy tài, tôi đã họa đủ mọi bài Tự-linh.

Nam — Đòi ta hội ngộ tình cờ, ngón đàn em họa câu thơ em đề, muốn cho thuận nẻo đi về, anh sang làm rể, em về làm dâu, số giàu lấy khó cũng giàu, số nghèo chín đụn mười châu cũng nghèo, phải duyên phải lứa thì theo, xin nàng chớ nghĩ giàu nghèo làm chi, nàng đã giữ lấy chữ vì, chữ dục là muốn chữ tùy là theo, yêu nhau tam tứ núi cũng chèo, thất bát sông cũng lội tứ cửn tam thập lục đèo cũng qua, chơi xuân kéo nữa xuân già, chơi giăng kéo nữa giăng tà em ơi, thôi thôi dây đã biết rồi, bao giờ thiếu kẻ trên đời tài hoa, ai ơi trẻ mãi du mà, càng so sánh lắm càng già mất duyên, lời phàm hỏi thực khách tiên, quê đâu tên họ căn nguyên là gì. Bấy lâu vắng mặt khát khao, bấy giờ tình nghĩ làm sao hỡi tình, vì chẳng duyên nợ ba sinh, làm chi đem thói khuynh thành trêu người, bâng khuâng nhớ cảnh nhớ người, nhớ nơi kỳ ngộ vội rời chân ra, chén son nguyên mới giăng già, quyết lên hỏi chị hằng-nga mới đánh, người sinh tiếng nói cũng sinh, chuông kêu dẫu đánh bên thành cũng kêu, tình riêng nhớ ít tưởng nhiều, sấm sấm tỏ lẻo lam-kiều lần sang, dao vàng lại liếc đá vàng, mắt anh anh liếc mắt nàng, nàng đưa, làm thỉnh kéo thể gian ngò, lòng đây tưởng đấy biết cơ ngàn nào, nên chẳng hỡi khách má đào, ngả nghiêng phải nói thể nào cho mình, mới hay là thói hữu tình, đổ ai rất mối tơ mảnh cho xong, bấy giờ lòng đã biết lòng, chẳng như là lúc lạ lòng chưa quen, giai anh hùng gái thuyền duyên, phi nguyên sánh phượng đẹp duyên

cởi rỗng, vì bằng không lại như không, phép nào ra được khỏi vòng thì ra, muốn cho có cửa có nhà có thầy có tớ có ta có mình, thế là phỉ nguyện ba sinh, ngàn thu vẹn một chữ tình với nhau.

Nữ — Đời xưa thánh dạy ba nghìn, được bát cửu tử làm nên thân người, khả chi lễ đã những ai chàng mà giảng được mấy tài, thiếp xin kết bạn làm đôi giao hòa.

Nam — Em nghe anh giảng nghĩa ra, thì em nhớ lấy giao hòa đấy đây. Nhan-tử Mạnh-tử đời thầy, Tăng-tử Tử-lò với thầy Tử-tư, Tử cống Tử-hạ Tử-dư, cùng thầy mạnh-tử thi thư chín người.

Nữ — Ai lên bảy tuổi làm quan, ai lên chín tuổi òn hàn cùng cha, ai lên bốn tuổi hiếu hòa, ai lên tám ba tuổi đẳng khoa đại đình, chàng mà đẳng hết phân minh, em xin kết nghĩa thuận tình phu thê.

Nam — Nhà Đường Lưu an đời xưa, mới lên 7 tuổi đẳng khoa thần đồng, người Hương 9 tuổi hiếu trung, người Dong bốn tuổi thảo lòng cùng anh, thầy Lương đồ khoa đại đình, tám mươi ba tuổi là danh trên đời, nàng nghe anh đẳng mấy lời, anh nay chính thực là người tài danh.

Xem trong Tam-quốc cơ đồ, nước Thục nước Ngụy nước Ngô chanh hùng, nước nào nước ấy một lòng, cũng muốn nhất thống lấy trong sơn hà, cùng phò Hán thất mã ra, vì Hán thất thế mới ra chanh hùng, nước Thục có đức Quan-công, vẫn một lòng phò Hán giang sơn, giới cho lại được Lưu Huyền cùng Trương-dực-Đức đạo viên kết nghị, sát ngu

tể mã ăn thề. đồng sinh đồng tử đồng phù Hán gia. Lư-Huyền phong chức đại ca, người là đệ nhị Trương là tam nhân, thực là tài thánh tài thần, đáng tài lấy mực cầm cân thay giới, hoàng-cân rắc ấy đẹp rồi : Nhan-vương-văn-Sú chém rồi đã xong, anh hùng nổi tiếng vang lừng, lại rốc một lòng rệp cửa ngũ-quan, rồi ra lại chém Thái-dương, thế là lục tướng ngũ quan xong rồi. đông tây nam bắc mọi nơi, nghe thấy tiếng người đã khiếp thần uy, ngai ra giúp nước phù đời, cho ông Lư-Bị nối đời Hán gia, thọ đình hầu ấy chức là. đến khi hiền thánh người về toàn san, anh-hùng vạn cổ trung can. ra vào trầu trực thánh hoàng thiên cung, đèn ngai lập ở Hải-phòng, tượng ngai ngồi dựa ông Châu ông Bình, cho nên thiên-hạ phục tình. kể lễ người bá linh đình như mưa, bắc nam hai nước phụng thờ ngai đã phù hộ biết cơ hội nào.

Bây giờ anh gặp nàng đây, bằng người đem đến cho ngay nén vàng, nhờ anh nhủ lại cùng nàng, xin đừng giăng gió đá vàng với ai. mấy lời son sắt chớ phai, để cho chúc hợp mấy mai một nhà, bây giờ ta gặp nhau đây, xin em than thở nước mây vài nhờ, đôi ta duyên số tại giới, xưa nay kỳ ngộ mấy người hỡi em.

Tình cờ chẳng hẹn mà nên, gặp nàng anh muốn kết duyên châu trần, nên chẳng tẩn hỏi thực tẩn, kéo còn nghĩ ngại trăm phần chưa xong. đôi ta ghi tạc chữ đồng, ngày nay ô thước bắc xong dịp cầu đề mà kết chỉ chần châu, đề mà kết ngãi đeo cầu về

sau, bỏ công ao ước thề nguyện, bao giờ duyên lại bén duyên chẳng là, nàng ơi anh nhủ thực nàng, nàng đừng giăng gió đá vàng long đong, có nên tình ngãi tấm lòng, thì anh kết chỉ reo cầu thước ô, đến khi gió mát mùa thu, xin nàng đừng chớ mơ hồ làm chi, kéo mà mắc tiếng thị phi, bây giờ chẳng dễ dờ về tay không, hay là tuyết trắng giá chong, nữ đem trần cầu lụy vào bá kinh, có thân mới gọi rằng thân, anh đem trần cầu tới gần hơi hương, có nên chung chiếu chung đường, thì em đừng nghĩ bạc tiền hơn anh, anh nay là đứng tài danh, sao em lại nữ phụ tình cho đang, em làm tiểu thuyết phượng hoàng, còn hơn se chỉ với đàn bướm ong, xin đừng khi đục khi chong, xin đừng đo dẫn thử lòng tài danh, ở sao cho vẹn chữ thường, kéo sau mắc tiếng nữ thường vụng suy, đừng đem bạc lẫn với trì, nàng mà ở vậy thế thì sao đang, bây giờ đã tới động đào, thuyền duyên sánh với anh hào se đôi, hay là nàng đã có nơi, thì nàng phải nói mấy lời trước sau, yêu nhau ta phải bảo nhau, chớ nên kén chọn vàng thau làm gì, hay là nghĩ ngợi vân vi, nghe lời anh nói nàng suy cho tường.

Nữ. — Từ khi địa tịch thiên khai, huyết cư đã sử nào ai biết gì, khen ai chế tác lễ nghi, thủy hoạch bát quái có kỳ lân ra, ai dạy làm cửa làm nhà, ai sinh cây cấy để mà làm ăn, khen ai dĩ đại kết thăng, nào ai đầu húc sơn băng ở đời, ai mà đội đá vá giờ, mười ba mẫu ruộng tiếng cười đến nay, ai mà lấy lửa dùi cây, dạy dân hỏa thực ngày dày ơn sâu,

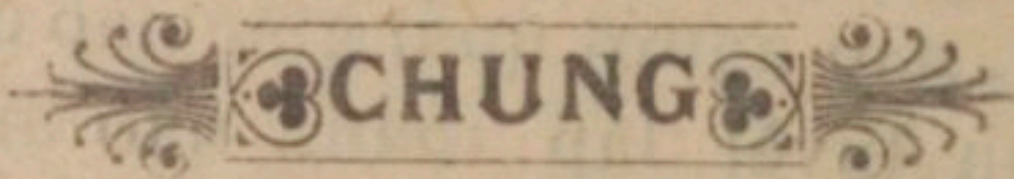
khen ai hoạch già phân châu, dạy dân sể gỗ đóng tàu làm se, ai tài họa lại mà nghe, đề cho ta kết bạn bè cùng nhau.

Nam. — Từ ngày địa tịch thiên khai, huyết cư đã sử nào ai biết gì. Phục-Hi chế tác lễ nghi, thủy hoạch bát quái có kỳ lân ra, Hữu-sào dạy làm cửa làm nhà. Thần-lông dạy cấy đề mà làm ăn. Phục-Hy dĩ đạt kết thẳng, cùng ông đầu húc sơn bảug ở đời. Nữ-hoa đội đá vá giới, mười ba mẫu ruộng tiếng cười đến nay. Toại-nhân lấy lửa dùi cây, dạy dân hỏa thực ngày giầy ơn sâu. Hoàng đế hoạch đã phân châu, dạy dân sể gỗ đóng tàu làm xe, anh đã dảng hết em nghe, thì em kết ngãi bạn bè với anh.

Nữ. — Thanh nhàn tổng luận một bài, nhất nhân địch vạn là ai hỡi chàng, ai mà phóng hỏa tam-giang ai mà lập thất tinh đàn cầu phong, ai mà đầu bạc giảng long, ai mà ao ước ra lòng đêm xuân, ai mà mặt nguyệt thanh tân, ai mà không kết châu-trần tao khang, ai mà giáo tử nghĩa phương, ai mà xuất nữ cứu vương bấy giờ, ai mà tiên thư đồ thư, ai mà năm vị từ từ vào cung, ai mà nghe tiếng hải hùng, phụng tử phù tiết mùa đông ra hàng, tiếng đồn thiên hạ đã vang, nào người quải giác nào chàng Phụ tân, nào ai ánh tuyết lập thân, nào ai khăng khăng chuyên cần học đêm, nào ai lấy cỏ bồ biên, nào ai chúc giãn đề biên văn bài, nào ai thích cổ kỳ tài, nào ai đi học đầu đài huyền-nương, xin anh kể hết cho tường, ấy là anh có thương đến tình, mới là duyên nợ ba sinh, mới là số hợp thiên đình xe giầy

xe cho đẩy hợp với đây, đây hợp với đây sánh bầy
phượng loan, bây giờ kỳ ngộ gặp chàng, kết duyên
kim cỏi đá vàng nghìn thu.

Nam. — Anh dảng tổng luận một bài, nhất nhân
dịch vạn là tài Thường-san. Chu-Du phóng hỏa tam
giang Gia-Cát lập thất tinh đàn cầu phong, Lã-hậu
đầu bạc giảng long, hải còn ao ước ra lòng tình
xuân. Hồ-dương mặt nguyệt thanh tân. Tống-công
không kết châu trần tao khang. Yên-sơn giáo tử
nghĩa phương. Trần-Bình xuất nữ cừu vương bấy
giờ. Tiên-Hà tiên thư đồ thư. Hán-vương năm vị từ
từ vào cung. Tử-anh nghe tiếng hải hùng, Phụng-Tĩ
phù tiết mùa đông ra hàng, Lý-mật quải đặc gian
nan. Mãi-thần chính thật là chàng Phụ-tân, Nang-
huỳnh Trác-Dạng chuyên cần học đêm. Ôn thu lấy
cổ bồ biên Tống-hoàng tước-chức đề biên văn bài.
Tô-tần thích cổ kỳ tài. Kinh-tôn đi học dầu dài
huyền nương, bây giờ anh đã giảng rồi, thì xin
quạt sánh với gương cô nàng, kết làm tình ngái
tao khang, nghìn thu anh kết đá vàng với em.

CÁO BẠCH

Kính trình các quý-khách biết cho rằng :
Hiệu Liễu-Văn chúng tôi có nhận in giấy ta
đủ các thứ như : kinh, thẻ, truyện, sổ sách
v. v. và có khắc đủ cả dấu đồng, dấu gỗ,
bản in, cùng các thứ khác nữa, làm tốt,
giá tính phải chăng. Quý-khách quang-cổ,
bản-hiệu lấy làm thăm tạ.

Ngài nào ở xa muốn cần dùng gửi giấy
hay kiểu-mẫu vẽ, bản-hiệu xin giả lời ngay
lập tức.

Cần bạch

LIÊU-VĂN-HIỆU

Imprimeur et Graveur

85, Phố Hàng Gai, 85 - HANOI